

„Edinost“

izhaja dvakrat na dan, razen nedelj in praznikov. Zjutranje izdanje izhaja ob 11. uri, večerno pa ob 7. uri. O ponedeljkih izhaja prvo izdanje ob 1 uri pop.

Naročnina znaša:

Obe izdaji na leto gl. 21.—
Za samo večerno izdanje 12.—
Za pol leta, četrt leta in na mesec razmerno.

Naročnino je plačevati naprej. Na naročbe brez priložene naročnine se uprava ne ozira.

Na drobno se prodajajo v Trstu zjutranje številke po 3 nvč. večerne številke po 4 nvč.; ponedeljske popoldanske številke po 2 nvč. Izven Trsta po 1 nvč. več.

EDINOST

(Večerno izdanje.)

GLASILO POLITIČNEGA DRUŠTVA „EDINOST“ ZA PRIMORSKO.

Telefon št. 870.

4 nvč.

V edinosti je moč!

Oglaš

se računajo po vrstah v petitu. Za večkratno naročilo s primernim popustom. Poslana, osmrtnice in javne zahvale, domači oglasi itd. se računajo po pogodbi.

Vsi dopisi naj se pošiljajo uredništvu. Nefrankovani dopisi se ne sprejemajo. Rokopisi se ne vračajo.

Naročnino, reklamacije in oglase sprejema upravništvo. Naročnino in oglase je plačevati loco Trst.

Uredništvo in tiskarna se nahajata v ulici Carintia št. 12. Upravništvo, odpravništvo in sprejemanje inseratov v ulici Molin piccolo št. 3, II. nadstr.

Izdajatelj in odgovorni urednik Fran Godnik.

Lastnik konsorcij lista „Edinosti“.

Natisnila tiskarna konsorcija lista „Edinost“ v Trstu.

Zahvala narodom.

Cesar je izdal naslednji ročni pismi:

Ljubi grof Thun!

V dnevih neizmerne žalosti, katero je napravila Meni in Moji hiši smrt Moje pokojne soproge, Nj. Veličanstva cesarice in kraljice Elizabete, pokazali so Moji narodi na ganljiv in vzvišen način ljubezen in sočutje, kakor tudi spoštovanje do ranjke.

Jaz sledim glasu Mojega srea s tem, da Vam nalagam, da primerno objavite neposredno Mojim ljubljnim narodom priloženo zahvalno pismo.

Schönbrunn, dne 16. septembra 1898.

Fran Josip m. p.

Thun m. p.

Mojim narodom!

Težka, grozna skušnja je zadela Mene in Mojo hišo.

Moje žene, krasu Mojega trona, zveste spremljevalke, katera Mi je bila v najbitkejših urah v življenju tolažba in podpora, s katero sem izgubil več, kakor morem izgovoriti — ni več. Grozna osoda jo je iztrgala Meni in Mojim narodom.

Morilčeva roka, orodje blodnega fanatizma, kateri stremi po uničenju obstoječega družabnega reda, vzdignila se je proti najplemenitejši med ženskami in v slepem sovraštvu zadela blago sree, katero ni poznalo sovraštva.

Sredi brezmejne žalosti, katera objema Mene in Mojo hišo, očigled nezaslišanega čina, nad katerem se zgraža ves omikani svet, prodira pred vsem lajšajoče k Mojemu sreju glas Mojih ljubljnih narodov. V tem, ko se ponižno udajam v voljo Božjo, hvalim osodo, katera mi je podelila največje dobro: ljubezen in zvestobo milijonov, kateri obdajajo v času trpljenja Mene in Moje.

P O D L I S T E K.

36

Čuvaj se senjske roke!

Zgodovinska povest.

Spisal A. Senoa. Poslovenil F. S. Cvetkov.

Ko so prišli do morja, je rekel dragonski častnik zapovedniku beneške barke:

»Pozdrav od njegove ekscelence g. barona Josipa Rabata jasni signoriji. Tu Vam izročujem, g. kapitan, fratra puntarja, da ga provedete v Rim, a razun tega Vam izročujem dvajset dalmatinskih zlikovcev, naj jih sodi sijajna republika, njihova gospodinja, po svoji volji. Tudi ostale dobodete, čim jih polovimo!«

Grozen jok se je razlegal po zraku. Vkovani nesrečniki so poklekli zadnjikrat in jokaje na oni kamen, ki jim je bil toliko časa slobodno zavetje, a sivi starček med njimi je poljubil to sveto hrvatsko zemljo. V tem trenutku je pokleknil tudi ostali svet, a starec redovnik je dvignil oko proti nebu; tresel se je razširil roke nad ljudstvom in zavpil solze se:

»Bog usmiljenja! Pogled na ta nesrečni narod! Izvedi ga iz teme in puščave na luč rešitve in resnice! Z Bogom, moja zemlja, moja zibelka! Z Bogom, narod moj! Bog naj te blagoslovi!«

»Tudi mene blagoslovi!« je zavpil knez Posedarič, ko je bil stopil izmed naroda in poklek-

S tisoč znaki, od blizu in od daleč, od visokih in nizkih, izrazila se je žalost po blagopokojni cesarici. V ganljivem soglasju doni tožba vseh o neizmerni zgubi kot veren odmev tega, kar čuti sree Moje.

Kakor Mi je do zadnje ure svet spomin na Mojo iskreno ljubljeno soprogo, tako ostane Njej za vse čase neminljiv spomenik v hvaležnosti in spoštovanju Mojih narodov.

Iz globine Mojega užaljenega srea se zahvaljujem vsem, za to novo zagotovilo udanosti in sočutja.

Akoravno morajo umolkneti slavnostni glasovi, kateri bi naj spremljali to leto, vendar Mi ostane najdražji dar, kateri se Mi je podelil: spomin na neštivilne dokaze udanosti in gorkega sočutstva.

Ukupnost naše žalosti je nova iskrena zveza med tronom in domovino. Iz neizpremenjene ljubezni Mojih narodov zajemam Jaz ne samo ojačeno zavest dolžnosti, katera Mi nalaga da vztrajam, temveč tudi upanje na vspeh.

Jaz molim k Vsemogočnemu, kateri Me je kaznoval tako težko, da Mi podeli moč, izpolniti, k čemur sem pozvan. Jaz molim, da blagoslovi in razsvetli Moje narode, da najdejo pot ljubezni in edinosti, na katerem naj vspevajo in naj bodo srečni.

Schönbrunn, 16. septembra 1898.

Fran Josip m. p.

Novejše vesti.

Gorica 19. Zasedanje deželnega zbora se je pričelo z današnjo popoludansko sejo. Navzoči so bili knezonadškof in vsi slovenski in italijanski poslanci. Deželni glavar je govoril žalni govor o pokojni cesarici, v katerem se je globoko ganjen

nil pred redovnika! »Odpusti jim oče, saj ne vedó, kaj delajo!«

Tudi ljudstvo je vdarilo v glasen jok, a redovnik je položil slabo roko na junakovo glavo. Toda v tem trenutku so priskočili beneški vojaki, zgrabili božjega hlapea, zgrabili bedne Dalmatince in jih tirali s silo v barko, a arkebuzirji in dragoncei so razgnali ljudstvo sabljo in kopitom.

* * *

V hiši Posedaričevi je sedela pri oknu Klarica in vezla, a ob njej je stal Jurij Daničič ter zaglobil svoje oči v lice krasne deklice.

»Jurij«, je rekla deklica in dvignila glavo, »veliki grešniki smo, ko nam Bog vlija v čašo radosti toliko pelina. Mislila sem, da nama skoraj zasije solnce sree, ali glej, črn oblak nam jo je zagrnul in — sam milostljivi Bog ve, kedaj bodem Vaša.«

»Utešite se, draga Klarica! Smemo li misliti na sree, ko se od povsod odziva nesreča, se li smemo veseliti, ko drugi jočejo? Koliko nedolžne krvi je poteklo teh dnij? Oh, Klarica, junško sree se mi zvija bolesti, ko vidim, kaj se godi. Ah, da bi bila vsaj od kje pomoč, da bi mogli uničiti rabeljina. Ali mi smo zaprti v mestu, malo nas je in ljudstvo je obupalo, a krvnika varujejo topovi in cela vojska. To je strašno!«

»Ah, glejte očeta!« je pristavila Klarica, ko se je bila ozrla skozi okno, prav vesela sem, da pri-

spominjal pretresljivih dogodkov in iskrenimi besedami izrazil sočutstvovanje z Nj. Veličanstvom. Na to se sklenilo odposlati sožalno brzojavko Nj. Veličanstvu cesarju. Seja se je potem v znak žalosti zaključila.

Dunaj 19. Zakon o povišanju plač c. kr. uradnikov dosegel je najvišjo sankcijo ter vstopi v veljavo s 1. oktobrom 1898.

Dunaj 19. Listi naglašajo v zahvali cesarjevi največim zadoščanjem ono mesto, kjer pravi cesar, da je iz zveste ljubezni njegovih narodov zajel ne le ojačeno zavest dolžnosti da vztraja, nego tudi upanje na vspeh.

Neuchatel 19. Vsled naročila generalnega prokuratorja zaveze so tukaj zaprli štiri italijanske anarhiste Bozzino, Collombelli, Germani in Merino po imenu. Govori še, da so se tiskali pri Germanu anarhistični listi.

Sredec 19. Včeraj so bile volitve devetih poslancev v sobranje v Sredu in šestih drugih volilnih okrajih. Vsi v teh okrajih vojni poslanci so pristaši narodne stranke, katere voditelj je ministerski predsednik.

Rim 19. Vsled papeževega naročila darovala se je danes slovesna sv. maša za pokojno cesarico Elizabeto.

V resnih časih.

»Primorskim Slovanom bode prebiti še hujega, da bode potem — bolj.«

Završeno je. Žalovanje vladarja in njegovih narodov, ki so Mu v teh dneh zvesteje stali ob boku nego kedaj poprej, je doseglo svoj vrhunec, ko so pokladali milo, nepozabno vladarico k večnemu počitku. Število krst slavnih Habsburžanov,

haja, ker mi ni ljubo, da je ob takim času zunaj hiše. V kratkem je stopil knez Martin v sobo, mrk in nem. Ko je vrgel kapo na mizo, je sel v kot, stisnil pesti na kolena in spustil otožno glavo.

»Jurij«, je rekel na zadnje, »veš li, Benečani so odveli gvardijana.«

»Benečani?«

»Jaz slutim izdajo.«

Knez ni bil še zvršil besede, ko je stopil v sobo poročnik Capogrosso.

»Čast mi je, pokloniti se Vam, gospod knez; njegova milost, g. cesarski komisar baron Josip Rabata pozivlje Vaše plemenito gospodstvo na dogovor o važnem poslu, da bi se, kolikor jaz mislim, doveli Uskoki na red.« Klarica je prebledela, a ženin se je vzravnal.

»Gospod Rabata kliče mene?« je dvignil knez, čudé se, glavo, »čudim se. Dobro torej. Pridem precej za Vami, gospod, in drago mi bode, ako mu morem iti na roko.« Ko je Capogrosso o očesom premeril mlado deklico in vojvodo, se je priklonil in odšel, rekši, da so stvari jako silne.

»Ne idite oče!« je objela deklica očeta.

»Zakaj bi ne šel?« je odgovoril knez, »morda omehčam volka in oiajšam narodu težave.«

»Tudi jaz grem z Vami«, je dodal Daničič.

»Nikakor ne! Ti mi čuvaj hišo. Nadejam se, da se skoraj vrnem.«

(Pride še.)

počivajočih v Bogu tam v grobišču oo. kapucinov, se je pomnožilo za jedno.

Nepozabni, veliki mrtvi smo skazali vseh časti, kolikor jih le more priti iz udanosti sre; na Nje krsto so natrosili narodi milijone bleščečih bisserov — solz; tradicionalna avstrijska zvestoba je spremljala milega, potrtega vladarja z najiskrenejšim sočutjem, ko je sledil soprogi Svoji na Nje zadnji poti; storili smo sveto prisego, da ohranimo svet spomin blagopokojni cesarici: storili smo vse, kar smo bili dolžni storiti v takih težkih urah. Sedaj pa nam je dolžnost, da si zopet obrnemo do živih; a v prvi vrsti do one skupine živih, ki je naša, do svojega naroda, do njega muke, do njega trpljenja, do njega borb za svoja prava. In ni se nam bati, da bi nam smel kdo očitati, da onečesamo grobove ali da smo oskrunili spomin nepozabne vladarice naše, ako se direktno obračamo od njenega groba do — življenja z njega borbami: ako iz one svete tišine, ki vlada na grobovih, drznim korakom prestopamo na trda tla vsakdanjih borb. Ni se nam bati takega očitanja, saj sledimo v tem le prejasnemu izgledu našega vladarja. Saj se je On, ki nam je bil vsikdar uzor, kako se človek ne sme nikdar ni za trenutek oddaljiti od svoje dolžnosti, naložene mu od Božje previdnosti, saj se je On celo v teh groznih dneh, ko je — tako si mislimo mi — nosil v sebi gorje vsega sveta, neprestano gibal takorekoč od mrtvaškega odra, na katerem je ležala Njega sreča, Njega vse, pa do — dela, do vršenja svojih dolžnosti. A prav to je največja dobrota, ki jo je podaril Bog človeštvu, da se namreč naš duh ne pogreza trajno v žalost, ampak se zopet in zopet ujunačuje in se povrača zopet od grobov med žive; iz žalovanja, obupa in malodušnosti na — delo!

Kakor nam je torej naš vladar dal najjasnejši izgled, kaka da tudi v najhujši dušni potrtosti ne smemo pozabljati na svoje posvetne dolžnosti, kakor je tudi v teh dneh najtančnejše vršil svojo vladarsko dolžnost, tako treba tudi nam, da se povrnemo k svoji dolžnosti, k dolžnosti do svoje domovine in do naroda!

In ta narod potrebuje našega dela, naše zvestobe, naše srčnosti, danes bolj, nego kedaj poprej, kajti naše položeno je danes žalostnejše, slabše in usodnejše, nego kedaj poprej! Rojaki dragi, ne varajmo se!

Že postopanje višega sodišča v Gradeu; postopanje z shodom slovenskih županov, razne odredbe deželnega sodišča v Ljubljani — v Ljubljani! —, imenovanje Nemea notarjem v slovenski Štajerski v jedini ta namen, da se spodnjestajerska zbornica notarjev iztrže iz slovenskih rok — vse to so mejniki, ki markirajo sedanji zistem, ki je — stari avstrijski zistem, oni zistem, ki se zgraža že nad mislijo samo, da bi tudi Jugoslovani avstrijski mogli kedaj — živeti.

No, morda vidimo prečrno, kolikor se dostaje vseukupnosti naroda, morda dosežeta gospoda Ro bič in Ferjančič na sedanjih konferencah z ministerskim predsednikom, da jih bode isti zvesto poslušal, da vzame ad notam naše peticije in morda jima celo kaj — obljubi! Ako se izvenprimorski Slovenci hoté zadovoljiti s tem, mi jih nočemo motiti v njih »sreči«. Za nas primorske Slovence pa treba zabeležiti žalostno dejstvo, da se politiške razmere rapidno slabšajo od dne do dne. Slabo je bilo z nami pod Pretisom, veliko slabše pod Rinaldinijem, a sedaj je — še slabše. Verjemite, da ne pretirujemo. Ako ne verjamete nam, vprašajte le naše izkušene, trezne, pametne, in računajoče moze, vprašajte naše Nabergeje, Goriupe, Kosee, Vatoce, itd., in ti vam povedo prav gotovo, da od prvega trenutka konstitucionalne dobe sem nismo bili tržaški Slovenci še nikdar tako zapuščeni kakor smo danes! Razmerje merodavnih činitelev do slovenskega življa na tržaškem ozemlju je tako, da bi morali danes položiti orožje v obupni resignaciji, ako bi nas ne držala po koncu zavest, da smo se poboljšali sami, da smo sami iz sebe povzdignili svojo moralno kvaliteto.

Črno je naše politiško obzorje, a — ako nas ne varajo znamenja — bode isto v bližnji bodočnosti še temnejše. Rojaki, bodimo mozej in le korajžno svojim pogledom resnici v obraz: **fazi, nastopivši v naših razmerah z onim trenutkom, ko je lopov v Genevi prebol najplemenitejše žensko srce, tej fazi bode brez vsega dvoma efekt: popolna zmaga naših politiških in na-**

rodnih nasprotnikov!! A račun za vse ono, kar se je dogodilo te dni nepristojnega, poplačajo oni naši bedaki, ki so se dali zavesti po svojih kipečih čustvih do nezakonitih činov in ki že čakajo po temnicah svoje — obsodbe. Ne varajmo se, rojaki: dogodkov zadnjih dni ne bode sodil svet po njih vzrokih, ampak le po efekti. Zato je že preskrbljeno. V knjigi primorskega zistema smo bili od nekdanj črno označeni, a sedaj so slikarji zistema vzeli zopet čopič v roke, ga pomočili v črno in so dali »še jedno roko«.

Ali je prav, da smo govorili tako naravnost? Očitno se nam bode morda, da kruto roko taremo dobre nade v našem ljudstvu. Toda prijatelji dragi: ali ni bolje, da gledamo resnici v obraz?! Kriva bi bila misel, da smo v razburjenju pisali te vrstice in da smo pod utisom zadnjih dogodkov položili na papir nekoliko preveč — pesimizma. Ne, pisali smo po trezni presodbi dogodkov in znakov. Pisali smo ob mirni krvi. Človek se razburja, dokler se čemu nadeja; ko pa je izgubil nado, ko ima pred seboj čisto črno — žalostno bilanco, udaja se miru resignacije. V taki tihi resignaciji se obračamo do svojih rojakov danes, uverjeni, da nimamo absolutno ničesar pričakovati od sedanjega zistema, naj sedi že na osrednji vladi grof Thun ali kdo drugi! Naši računi so jasni. Zato pa morajo biti jasni tudi naši zaključki.

Gori smo že rekli, da ostalim rojakom našim nočemo kaliti njih »sreče«, niti jim motiti lepe igre: — »liberalci in klerikalci«, s »politiškimi propalicami« in »izdajicami naroda« na jedni ter z »banditi« na drugi strani! Nočemo jih ovirati na veliki borbi za — »načela«.

Slovenski zastopniki izvenprimorskih pokrajin naj uredijo svoje postopanje kakor se jim vidi najbolje. Ako se povspnejo na višino vseslovenske politike, ako uredijo svoje postopanje po zistemu, kakor se nam kaže isti, ako ga motrimo z visokega stolpa velikih in vsenkupnih narodnih interesov, potem bode dobro. Ako ne, pa — ne! Mi nočemo nikomur usiljevati svoje sodbe.

Ali našim primorskim zastopnikom moramo pa že povedati svoje menenje kar naravnost, da bi bil nezmisel, parlamentarni anakronizem, ako bi zastopniki slovanskega življa v obmorskih pokrajinah ostali v vladni večini v časih, ko stojita zistem in isti slovanski živelj v strogi opoziciji drug proti drugemu in ko kažejo znamenja, da se ta opozicija — ostri! Naši ne smejo biti v vladni večini, ako je še kaj logike in morale v politiškem življenju. Vemo, da bodo naši osamljeni, da nam ne bodo donašali vspehov, kakor jih niso tudi dosedaj! Naj le sede gori, bodisi tudi osamljeni in kakor neme priče v opomin državnikom in strankam, da doli ob Adriji živi rod: pošteni, cesarju udan, blag, na zaslugah za domovino bogat, in dinastičen notri do mozga — in da se ta rod mora boriti za svojo nago ekzistenco **sam** — zapuščen od vseh — ker državniki ne umejo ali pa nočejo poznati njega vrlin.

Rojaki! Naše položeno je skrajno neugodno in bojimo se, da se bližamo sedaj kulminaciji svoje bede. Toda zavarovati se moramo pred domnevanjem, kakor da obupujemo in kakor da bi hoteli propovedovati malodušje. Tega ne! Tega ne moremo hoteti že zato, ker verujemo v svojo bodočnost in ker se nam zdi, da se hočejo uresničiti besede, ki nam jih je rekel nekoč neki pošteni Neslovenec: »Primorskim Slovanom bode prebiti še hujega, da bode potem — bolje!« Tako stoji menda res zapisano v knjigi božje previdnosti. Bolje je pa vsakako, da srčno gledamo resnici v obraz: resnici, da se moramo ohraniti — le sami. In ko vidimo, da nam ni pričakovati pomoči ni od zistema, ni od parlamenta, pasklenimo račune, ki nam pravijo, da je lev medsebojni ljubezni in vstrpljivosti, v vzajemnem vspodbujanju, v boljšanju svojih duševnih kvalitet, v poštenem vzgajanju v hiši domači, v pouku, vztrajnem delu za povzdigo materialnega blagostanja, v utrjanju značajev, v povspesevanju politiške zrelosti — na kratko rečeno: da le v nas samih moramo iskati sredstev za ohranjenje, in pa v veri v moč pravice, dokler ne pridejo drugi časi in z drugimi časi tudi drugačni ljudje!

To pa ponavljamo še enkrat: naši primorski poslanci na Dunaju morajo izvajati posledice iz dejstev, ki so govorila sosebno v zadnjih dneh in ki bodo govorila dovolj glasno tudi v prihodnje dni!

Mi ne kličemo na boj iz objestnosti. Na stališče, na katero smo se postavili, nismo šli radi, ampak smo bili potisnjeni tja. Drugi so vstvarili premise in nam ne preostaja drugega, nego da izvajamo zaključke, vsikdar zvesti geslu: Bog in narod!

Po velikošolskem shodu.

Zvršetek.

Na shodu radi organizacije »Save«, katera se preosnuje v socijalnem smislu, je šlo za to, da se postavi »Sava« na krščansko stališče, da se društvo postavi na podlago **resolucij vseslovenskega shoda**, ki zahteva kršč. socijalni temelj vsemu delovanju za naš narod. G. med. Breceelj je radi večje jasnosti, ker je nastal velik upor, še jednokrat pojasnil, kaj prav za prav zahteva kršč. misleče dijaštvo, a naletel je na še večji prigovor. Da, nekdo je celo zaklical koncem svojega kratkega govora, da krščanske podlage nočejo. Zakaj se ni tedaj oglasilo ostalo dijaštvo in protestovalo proti tej izjavi?! Zakaj je g. predsednik in ob enem poročevalec Reisner takoj napadel »Daničarje«, da hočejo zatreti »Savo«, ko ni bilo nič res?! In g. Reisner je dal na to takoj na glasovanje predloga radi organizacije mej letom in mej počitnicami; ume se, da so »Daničarji« odklonili predlog, ker se ni hotelo ugoditi njihovim opravičeniim zahtevam. Mi nismo zahtevali ničesar drugega razun krščanske podlage »Savi«! Nota bene! Mej drugim spada pa k krščanski podlagi tudi to, da se odpravi menzura, dvoboj, o katerem je bilo pa jako malo upanja, da se izbriše iz »Savinih« pravil, kar je že g. poročevalec Reisner v svojem poročilu označil s tem, da je »dvoboj splošen običaj, katerega se tudi dijaki poslužujejo — dokler ga ne odpravi svet, tudi mi ne«.

Menda dosti jasno govorjeno! Sploh pa: uvažuj to, da je dvoboj razširjen tudi med slovenskimi dijaki, in da je to v sramoto vse Slovenije, vsega naroda, je to jako slabo znamenje za dotičnih dijakov in »Save« same pravo, resnično rodoljubje in krščanstvo! Kdor misli na ta način reševati čast domovini in delati za njo, je na krivem potu! Mi se moramo postaviti na pozitivno krščansko stališče našega naroda, na načela; naši principi naj se vjemajo s principi umski zdravega našega naroda, in prav bo — potem se bomo menili o skupni dijaški organizaciji!

Torej še enkrat: ne medsebojna osebna mržnja, ampak načelnost nas loči, z načeli se pa ne igramo, in jih tudi tako malo ne cenimo, kakor naši nasprotniki! V to služi nastopna primera, kako dosledni in značajni so naši nasprotniki!

Ali je to olikano, ali je prav, da so se sramotili kršč. misleči dijaki na banketu in komerzu, ter se jih imenovalo »klerikalne intrigante«? In ali je to dosledno in značajno, da so isti dijaki, ki so trdili, da hočejo delati za naše delavske stanove, napadli g. Gostinčarja, vodja delavcev, ko je odločno nastopil nai komerzu proti takim žaljenjem »Daničarjev«? Al je to res v socijalnem duhu, da se je napadlo »Daničarje«, češ, da »je svinjarija, da se postavlja »Danica« v ozadje Gostinčarju« in da se jim je reklo zaničljivo, naj gredo raje v »Katoliški dom«?! Marsikaj se odpustilo, tega pa ne tako lahko!

Marsikaj bi se še govorilo o poročilu g. poročevalca, toda zadoščuj.

Sklepam: Da, lepo bi bilo, ako bi se združili slov. akademiki v jedno društvo z blagim namenom delovati osobito za naše delavske stanove; lepo bi bilo in prav, in moralo bi tako biti! Združiti bi se pa morali na narodni podlagi, t. j. na podlagi načel našega krščanskega naroda, morali bi biti vsi načelni in ne le prebavljati stare liberalne fraze! Opustiti bi morali materialistična in druga mnoga lažna načela in se ogrevati, da govorim z g. Lončarjem, ki je tudi svojo povedal na shodu, za krščanstvo, ker naš narod je krščanski in hoče ostati krščanski! Liberalizem je poguben, liberalizem je zakrivil današnje bedno stanje; liberalizem je zakrivil in rodil osodepodno soc. demokracijo, ki grozi bolj in bolj. Kakor pa stopa na mesto liberalizma soc. demokracija, kar nam po-

trjuje tudi naš »Slovenski Narod« že več let, in je to posebno še pokazal v neki zadnjih številkih, kjer zametuje kršč. socializem, poz. krščanstvo, ter s tem stopa, morda tudi nehoté, mej soc. demokrate.

Sedaj, ali v najbližji prihodnosti se bo glasilo: Ali pravi celi krščanski socialist, ali pa socialni demokrat! Torej?! A.

Politični pregled.

Cesarjev manifest. Iz sree v sree — tako govori vladar v svojem manifestu do svojih narodov. »Mojim narodom!« koliko resnice — da! ves nauk, kolikor ga treba avstrijski državnik, je izražen v tem vskliku. Ne jednemu, ampak **vsem** narodom svojim se zahvaljuje cesar, da so mu svojimi dokazi ljubezni in udanosti pomagali nositi veliko gorjé v teh težkih urah. Svojim narodom se zahvaljuje cesar na toli sijajnem počestčenju spomina blagopokojne cesarice. V zvestobi in ljubezni milijonov — a ti milijoni so različne narodnosti — vidi Njegovo Veličanstvo svoj zaklad. Vsi narodi sestavljajo torej zaklad, ob katerem se hrani in se bode hranila ta država. V naslovu nad manifestom cesarjem je povedano, da v Avstriji ne gre nobenemu narodu prvenstvo, da so vsi jednaki, da je torej enakopravnost — državna misel avstrijska! Noben narod nima pravice nazivati sebe »vezje«, ki drži državo skupaj; take vezi v Avstriji ni, ampak to državo more držati skupaj le obroč vseh v soglasju delujočih ter v ljubezni do dinastije in v pametnem napredku tekmujočih narodov.

Iz ukupne ljubezni hoče vladar tudi nadalje zajemati okrepanega čuta dolžnosti, in zajedno erpi tudi nado, da se mu posreči Njegovo poslanstvo. Svoje poslanstvo pa je cesar označil že davno, ko je bil vskliknil svojim svetovalcem: »Naredite mi mir med mojimi narodi!«

Mir med narodi! Divno, nebeško poslanstvo! Cesar hoče izvršiti to poslanstvo — hoče delati na to, da najdejo narodi, zbrani pod Njegovim žezlom, pot ljubezni in sloge! Sosebno narodi, ki so trpeli in trpe pod dosedanjim nemir, blagoslovljajo iz globine svojih duš sleherni čin in korak vladarja, ki hoče izvršiti tako poslanstvo. Dal Bog moči vladarju, da čim prej doseže to, kar On sam v svojem manifestu označa kakor najprisrčnejšo željo Svojo!

Urnava uradniških plač. Med brzojavnimi sporočili najdejo naši čitatelji vest, da je cesar sankcioniral zakone o uravnavi plač državnih uradnikov. Ti zakoni se tičejo uravnave plač aktivnih državnih uradnikov, doklad k plači jednega dela svetovalcev na najvišem sodnem in kasacijskem dvoru, uravnave plač profesorjev na vseučiliščih in na drugih enakorodnih visokih šolah, plač učnega osebja na državnih srednjih šolah, državnih učiteljskih in drž. obrtnih učnih zavodih, o dotacijah katoliškim duhovnikom dušebrižnikom, o dotacijah grško-vztočni duhovščini v Dalmaciji itd. Povišane plače se prično izplačevati s 1. dnem oktobra. V ta namen se že delajo vse priprave. Po povišanju plač naraste državni proračun za 13 milijonov.

Stvar se je bila sklenila v ministerskem svetu pod predsedništvom cesarjevim. S prva je bilo določeno, da se odobrenje teh zakonov po cesarju objavi povodom jubilejnih slavnosti. No, smrt cesarice je povspešila tudi ta čin. Znano je, da je bil par dni po smrti cesarice finančni minister dr. Kaizl pozvan k cesarju. Povodom te avdijence je izrazil cesar željo, da se stvar izvrši takoj.

Domače vesti.

»Pojte tožiti!« V zadnjem izdanju tega lista smo že omenjali, da je »Piccolo« lagal nesramno, ko je govoril o napadu na hišo Italijana Busettija v sv. Križu. V kolikor smo obveščeni mi, so tudi oblasti prepričane, da je »Piccolo« napisal nesramno obrekovanje in da je sploh vse laško novinstvo delalo grozno krivico Križanom. Ljudje so bili tam popolnoma mirni, pač pa so se razburili pozneje, ko so izvedeli, da se jim taka krivica godi. Radi Busettijevega slučaja — tako se nam poroča — so šli ljudje pritožiti se k nekemu gospodu na namestništvo. A le-ta je odgovoril, pripoznavši, da

ni bilo nikakega napada na hišo Busettijevo: jaz vam ne morem ničesar storiti — pojte tožiti!

Torej tako! Vendar si dovoljujemo skromno vprašanje do slavne vlade, da-li se ne čuti prav nič dolžno, pomagati do pomirjenja ljudij s tem, da bi tudi ona ofeijelno in sproti zavračala obrekovanja in žaljenja, katerimi se dražijo duhovi na peklenko zloben način?! Pojte tožiti! To je lahko rečeno! A treba pomisliti tudi, da je dolga pot od tožbe do razprave in da se med tem lahko zgodi marsikaj! In kje je med Slovenci bedak, ki bi se izpostavljali tržaški javnosti s tožbami proti italijanskim listom pred italijanskimi porotniki?!

Velikim zadoščenjem beleži »Piccolo« sleherni slučaj, ko so prijeli koga, ako je kaj vskliknil proti Italijanom. »Italianofobo«, to je sedaj stalna rubrika v »Piccolu«. Ali mi bi lahko zasukali bržoleo in bi povprašali »Piccola«: koliko njegovih somišljenikov, včevši vse njegove služabnike od prvega urednika do zadnjega sluga, bi ostalo na svobodi, ako bi oblasti zasačile vse — slavofoobe?! Ljudje, ki se hranijo in bogate — od narodnih strasti, od čušanja, od vžiganja vseh zlih nagonov, taki ljudje bi hoteli soditi o fanatizmu drugih! Človek res ne ve, kje je tu meja med komedijastvom in zlobnostjo.

Slovenski abiturijentje! Za Vami so srednješolske klopi, pred Vami leži odprta doba akademičnega, svobodnega življenja. V sedanjih razmerah je sicer naravno, da vsakdo rajši odhaja v zlato Prago ali vsaj na Dunaj, v avstrijski Babilon, — a vendar je gotovo, da Vas pride precejšnje število tudi v »nemški« Gradec, kjer se najviše dvigajo valovi nemško-nacionalnega divjanja, kjer se ne zamuja nijedna priložnost, da se pokaže slovanskemu visokošoleu, da je samo »gost« na »nemški« univerzi — ki je pa ustanovljena za vse »srednjeavstrijske« kronovine! — da je tako rekoč le »slušatelj druge vrste«!

Tem bolj je treba, da se tesno družimo in edinimo slov. visokošolei mej seboj, da obujemo drug z drugim bolj iskreno, da se seznanjamo ter se večkrat zbiramo mej ozidjem sovražne trdnjave.

Da bi se to omogočilo, v ta namen se je ustanovilo pred 23 leti akad.-tehn. društvo »Triglav« v Gradcu.

Dragi bodoči tovariši in sobojevniki! Vabimo Vas ter Vam polagamo na sree, da vstopite sredi nas in da vztrajate v našem društvu do konca svojih akademičnih študij. Naše društvo Vam nudi pred vsem najboljši pripomoček za občno izobrazbo: veliko knjižnico slovenskih, srbsko-hrvaških, nemških in družih knjig, — precejšnje število slovenskih, hrvaških in nemških listov (dnevnikov, tednikov, mesečnih revij itd.) — za ljubitelje telesnih vaj pa obstaja sabljaški klub.

Vsaki slovenski abiturijent, ki misli študirati na tukajšnjem vseučilišču ali pa na tehniki, smatraj za svojo dolžnost, da postane ud slov. akad. društva »Triglava«, ki mu je geslo: »Biti slovenske krvi, bodi Slovenec ponos!«

Lokal: Do 1. oktobra: Brunng. 5. I.

Od 1. „ Heinrichstr. 8. I.

Zapisovanje na univerzi traja od 23. t. t. m. do 8. oktobra inkl.

Prošnje za oproščenje koležnine treba vložiti do 8. oktobra.

Za društveni odbor:

Počitniški upravitelj.

Dve muhi z enim udarcem! Pišejo nam: Ne ustrašite se, gospod urednik: jaz vam ne bom govoril o zadnjih demonstracijah, niti ne bom izražal svojega ogorčenja na strašnem hudodelstvu Luchenija, ampak spregovorim nekoliko o italijanskih delaveih, oziroma o taktiki našega mestnega zastopa, s katero doseza na najkomodnejši način dvojen namen.

Naša statistika nam pravi, da je v Trstu italijanskih delaveev na vsakem podjetju, največ pa na občinskih!

Ko smo konstatovali to dejstvo, pa pomislimo na ono resolucijo, ki jo je sklenil isti naš občinski nastop in s katero je pozival vlado, naj ona na svoja podjetja vsprejme samo Tržačane, o čemer so si seveda mislili le — laške meščane. In pozneji dogodki so pokazali kmalo, da ta poziv do naše vlade ni naletel na gluha ušesa.

Tako so ubili dve muhi z enim udarcem. Na svoja dela vsprejemljejo Italijane-Netržačane, a

vsled tega ogorčene domačine tolažijo s pozivi do vlade, naj ona namešča le »domačine«; — oni odpirajo vrata na stečaj Italijanom-Netržačanom, a vlada naj bi zapirala vrata Netržačanom — Avstrijem. Tako sti ubiti dve muhi hkratu: odpira se pot pritoku italijanskega življa in zapira se hkratu pot pritoku nemškega in slovanskega življa! Tako se sistematično povspešuje italijanizacija! Toda ta taktika ni brez komične primesi: isti, ki nastavljajo v svoje službe inozemce, pozivljajo vlado, naj namešča le »domačine«; sami greše proti blaginji ljudstva, a vlada naj na svoj račun in na škodo tisočev delavnih in dela potrebnih državljanov skrbi za popularnost tiste laške gospe!

Ali ni smešno to, kakor so smešni vsi naši odnošaji! Mesto da bi vlada silila občno, naj daje kruha domačinom, pa občina sili vlado, da mora poslednja skrbeti Tržačanom za kruh za to, da občina more najemati — tuje podanike! Vlada svari delavce vseh narodnosti, naj se ne sele v Ameriko — zajedno pa se istim delavcem zapira pot v Trst!

Prepozno! Iz Škedenja nam pišejo: Priznati moram, da sem bil nekoliko nejasen v svoji zadnji vesti, v kateri sem (pripoveduje o nedostotnosti varstva na polju) naznanil, da nam je nenadoma došlo vse polno čuvajev, toda — prepozno. Kakih čuvajev?! povprašujejo ljudje zvedavo. I nu, celo nad 200 jih je prišlo — vojakov!! Sedaj me umete menda.

Kako človek lahko pride v nesrečo! Pišejo nam: Minolo soboto ste me poslali, naj opazujem eventuelne demonstracije in gibanje demonstrantov, ter naj Vam poročam, kako da se je završila stvar. Dospevši pod »gimnastiko«, na oglu ulice »Rossetti«, nas je bilo kakih sto oseb, ki smo prihiteli opazovat, ne sluté nič hudega. Kar naenkrat se je vsulo iz laške telovadnice kamenje težko 2—3 klg. in srečen je bil, kdor jo je popihal, ne da bi ga kaj doletelo! Mnogi so prišli le opazovat, ker pa so bili nekateri ranjeni tako ali tako, (lahko tudi od bežečih), razburili so se, reagovali, pograbilvi kamen, vržen po lahonih in — v nesreči so.

Baš tako je bilo v nedeljo. Oblasti, ki bodo sodile take demonstrante, naj bi vpoštevale te okolnosti, osobito pa to, da je bilo ljudstvo kakor zgubljeno od žalosti in srda.

Poročevalce.

„Der Süden“. Ravno smo prejeli 6. številko edinega glasila v nemškem jeziku izhajajočega na Dunaju za koriski hrvaškega in slovenskega naroda. Tudi ta številka ima prilogo. Vsebinska je zopet jako zanimiva in bogata. List »Der Süden« so, kakor znano, ustavili gg. državni poslanci hrvaškega in slovenskega naroda ter zastopa odločno koristi in težnje imenovanih dveh narodov. A mimo tega se bori ta časopis dosledno za slovansko vzajemnost, katera nam jamči, da se prej ali slej vendar izpolnijo naši narodni idejali. List »Der Süden« ima pa tudi nalogo, da na temelju resnice in prava seznanja tujih svet z našimi odnošaji in težnjami, ter da pobija neresnico; kakor jo vedno razširjujejo o nas neprijateljski nam časopisi židovsko-nemški, madjarski itd. Odkriva pa tudi grozne krivice ki se godé nam in Hrvatom. Od nas je odvisno, da zagotovimo obstanek temu neustrašnemu sobojevniku na publicističnem polju, ter da mu podamo tudi sredstev za ojačenje in potrebni razvoj. Na Slovenskem je še mnogih imovitih rodbinah, v kavarnah, gostilnah itd. nemških, Slovenem in Slovanom spoh protivnih listov. Odstranimo ta židovsko-nemški otrov in naročimo se na list »Der Süden«. Ta list izhaja 1. in 15. vsakega meseca z obilno in zanimivo vsebino. Ker se mogó še sprejeti številke od meseca avgusta, znaša naročnina do konca leta samo eden goldinar. Uredništvo in upravnništvo je na Dunaju I., Plankengasse 4.

Slav. e. kr. poljeiti na znanje. Pišejo nam: V ulici Sette fontane si ni človek gotov svojega zdravja, kajti tam je človek vedno izpostavljen kamenju ki jo meče slavna »mularija« iz ulice Molin a vento. Nedolgo temu, da so dejanski napadli celo mimoidočega duhovnika, kar kaže skrajno razdivjanost omenjenih nemirnežev. Vemo da stražarji ne morejo precej popolnoma vkrotiti te divjičine ala nekaj se da že vendar doseči.

Več tamošnih stanovalecev.

Visoka starost. V občini Majlo pri Poreču je umrla te dni kmetica Oliva Staver v dobi 103 let. — V Foči v Bosni pa je umrl trgovec Andrija Glogjaja v dobi 117 let. Isti je bil najstarejši mož v okupiranih pokrajinah. Bil je trden in čvrst ter je odpravljaj svoje trgovske posle do zadnjega. Spominjal se je vseh dogodkov iz svoje najnežnejše mladosti.

Preprečeno izseljenje. Redarstvo je dooznalo, da je nabranih 35 mož za argentinsko oklopnico »General Belgrano«. Ti ljudje so imeli oditi minolo noč preko Benetek v Genovo, toda redarstveni organi so jih zalotili v neki pisarni za potovanja in jim odvzeli vse papirje. Proti onemu, ki jih je najel, pa se je vložila kazenska ovadba.

Koledar.

Danes v torek 20. septembra: Evstahij, Suzana.
Jutri v sredo 21. septembra: † Kvatre, Matevž.

Solnčni:	Lamin:
Zahod ob 5. uri 44 min.	Izhod ob 11. uri 32 min.
Zahod " 6. " 2 " "	Zahod " 7. " 19 " "

Ta je 39. teden. Danes je 262. dan tega leta, imamo torej še 103 dni.

Različne vesti.

Cesarica o smrti prestolonaslednika Rudolfa. Omeniti je vredno, da je našega cesarja, dasiravno je bil tačas za deset let mlajši, še bolj pretresla vest o smrti cesarjeviča Rudolfa, nego sedaj vest o umoru cesarice Elizabete. O tem pripovedujejo naslednje: Cesarica je izvedela prva, da so našli cesarjeviča mrtvega v Mayerlingu. Cesar je ravno hotel odpotovati, baš kakor predzadnjo soboto na dan smrti cesarice Elizabete — in bilo je vse pripravljeno, kar treba za odhod. Cesarica je zbrala vse moči, da premaguje svojo nepopisno srčno boleost. Bala se je edino, da ne bode zmožna dovolj, primerno obvestiti cesarja o katastrofi. Okoli poludvanajste ure predpoludne je prišel cesar v cesaričine sobe. Bil je dobre volje in je veselo pozdravil cesarico. Toda nakrat je osupnil, ko je opazil njeni resni obraz. »Kaj se je zgodilo? Ali ti je slabo?« pralal jo je sočutno cesar.

Cesarica je povesila pogled na njegovo vprašanje.

»Ali se je zgodila kaka nesreča?«

Cesarica je počasi pokimala z glavo.

»Govori vendar! Prosim!«

»Prestolonaslednik...«

»Kaj je z Rudolфом? Je-li bolan?«

Cesarica je zopet prikimala z glavo in sklenila roke.

Na to je vskliknil cesar v največji razburjenosti: »Mrtev??«

Cesarica je odgovorila tresočim glasom: »Da,... mrtev...« in je pogledala pri tem solznimi očmi v obraz svojemu soprogu.

Cesar se je prijel za glavo in zaklical: »Oh! Nesmisel! To ne more biti!«

Cesarica se je približala monarhu, stisnila mu veliko presunjenostjo roke in rekla: »Žalibog, res je, naju Rudolf je umrl.«

Zopet je zaklical cesar:

»Ni mogoče, ni mogoče!«

Na to je hitel v svojo delavno sobo, kjer je natančno izvedel o vsej nesreči.

Američansko. V nekem ameriškem listu čitamo naslednji opomin dolžnim naročnikom: Ako se kdo poslužuje celó mesto gumba za ovratnik, bradovice na tilniku; se usede na lakomotivne trkalice, dokler ne pride konduktar, da si prihrani denar za vožnjo; ustavi po noči svojo uro, da se mu preveč ne obrabi; o pisanju črk ali izpusti piko ali poprečno črto, da si prihrani črnila, okoplje grob svoje matere, da naseje manj žita, vendar je dotičnik poštenjak naprem takemu naročniku, kateri si pusti časniki pošiljati dva do tri mesece in potem, ko se od njega zahteva plačilo, list vrne z opombo: »Se ne sprejme!«

Tudi nas in ne samo v Ameriki je naročnikov, katerih velinjajo besede ameriškega humorista.

Dolgo ime. Med vladarji, kateri so častitai nollandski kraljici Vilhelmini povodom nastopa njenega vladarstva, bil je tudi jeden indijanski vladar, kateri ima naslednjo adreso: Njegova kraljeva visokost Tadjul Maksul Bindjatillahillhanan Siradjil Mulki amiraddin Iskanden Munavurrosusadik Vahunaminadilidin Sjail Patra Ajankar Radiiniktang Sudibidja sultan v Ternatu.

Brzjavna in telefonična poročila.

Dunaj 20. Pogovor med grofom Thunom in členi desnice niso bili obvezni, ampak le bolj informativni. Zdi se, da razum nemške katoliške ljudske stranke, so vse skupine desnice proti temu, da bi se odpravile jezikovne naredbe. Iz tega bi sledilo, da ni misliti na redno parlamentarno delovanje, ako levica ostane pri svoji zahtevi, vsekako pa posvetovanja še niso završena.

Dunaj 10. Vsi listi govore o cesarjevi zahvali in vsi povdarjajo visoko razumevanje cesarjevo v svojih javnih dolžnostih. Listi povdarjajo, da življenja program cesarju — katerega imenujejo v Evropi cesarja miru — je ta, da tudi v svoji veliki državi seje mir in prijateljstvo med narodi.

Dunaj 20. Neki delavee, ki jo v pijanosti nespoštljivo govoril o pokojni cesarici, je bil obsojen na 10 dni zapora.

Budimpešta 20. Ogerska korespondenčna pisarna javlja, da se izženejo od tu vsi anarhisti, ki niso pristojni v Budimpešto.

Lvov 25. Kakor javlja uradna »Gazeta Lwowska« je odredil ministerski predsednik kakor voditelj ministerstva za notranje stvari v soglasju s pravosodnim ministrom v zmislu § 446 k. p. r., da se odpravi nagla sodba v političkih okrajih Novi Sandee in Limanova in sicer počenši z 21. septembrom ob 6. uri zjutraj.

Madrid 20. Španska vlada hvali v svojem odgovoru na okrožnico ruskega ministra za vnanje stvari, grofa Muravjeva, predlog carjev za razoroženje ter izjavlja, da popolnoma soglašja s tem predlogom. Španski odposanec se določi, čim bode znan čas, kedaj se bode obdržavala konferenca.

Madrid 20. Minister mornarice oporeka vesti, da bi bil on odredil odposlanstva za vsprejem povračajočega se admirala Cervera. Oni je le dal častnikom dovoljenje, da smejo potovati nasproti svojim sorodnikom, ki so bili med ujetniki.

Pariz 20. Komisija za revizijo procesa Dreyfusovega se snide prvič v nedeljo. Ako pride komisija do novih dokazov o nedolžnosti Dreyfusa, predloži svoja poročila generalnemu prokuratorju in potem kasnejskemu sodišču. Čim dospe revizija do te točke, privedejo Dreyfusa nazaj na Francozko, toda kakor jetnika. Nova razprava se bi vršila pred kakim drugim vojaškim sodiščem, torej ne v Parizu, ampak kje v pokrajini.

Madrid 20. V ministerskem svetu je prečital ministerski predsednik instrukeijo, določeno za španske člene mirovne komisije.

Varšava 20. Taka in v Lodzu so zaprli zadnje dni mnogo socijalistov. Na njih stanovanjih so našli mnogo socijalističnih spisov.

London 20. Velikanski požar je uničil en dog, dva mlina in dve skladišči. Škoda se ceni na 100.000 funtov sterlinov.

Slovenske gospodinje, pozor!

Zahtevajte povsod in kupujte vedno le **kavo družbe sv. Cirila in Metoda**. S tem koristite najbolj samim sebi, ker ta izdelek je najboljši od vseh poznanih eikorij; ob enem pa podpirate tudi našo šolsko družbo sv. Cirila in Metoda, kajti čisti dobiček od razprodaje tega blaga dobi omenjena družba.

Mal položi dar — domu na altar!

ZALOGA POHIŠTVA

tvrdke

Alessandro Levi Minzi v Trstu.

Via Riborgo 21 in Piazza Rosario 2
(šolsko poslopje).

Zaloga pohištva in tapetarij vseh slogov lastnega izdelka. Bogato skladišče **ogledal**, vsakovrstnih slik, žimnic in pogrinjaj. Na zahtevanje ilustrovan cenik zastonj in franke. Naročeno blago se stavlja na parnik, ali na železniško postajo, ne da bi za to računil stroške.

Jako pripravna žepna knjižica, se za potrebo ter posebno za potovanje, naglo, naglo in brez učitelja priložiti nemščini, je slovensko-nemški:

„Slovarček“

in za angleščino pa slovensko-angleški

„Anglež“,

po 55 nvč. komad, poštnine prosto povsod, dobi se pri izdajatelju **Jos. Paulin v Ljubljani**, Marijin trg št. 1, kakor tudi v mnogih knjigarnah.

Rujav, pristen, naraven sladkor

dobiva se jedino v moji zalogi, katerega prodajam veliko ceneje od lanskega leta. Priporočaje se udani

Anton Godnig,

NB. Paziti je na ponarejanja. trgovca via Nuova.

Hôtel Evropa

Piazza della Caserma.

Zračen vrt z lopo in brez lope.

Izborna kuhinja nemška in italijanska, pivo iz Plzenske pivovarne, izvrstna vina iz lastne kleti.

Telefon št. 23.

ALOJZIJ LOHR, lastnik.

Pomladansko zdravljenje.

ZDRAVLJENJE KRVI

Čaj „Tisočerni cvet“ (Milleflori).

Čisti kri ter je izvrstno sredstvo proti onim slučajem, če peče v želodeu, kakor proti slabemu prebavljanju in hemoroidam. — Jeden omot za ozdravljenje stane 50 nvč. ter se dobiva v odlikovani lekarni **PRAXMARER „Al due Mori“ v TRSTU, veliki trg.**

Tudi za 55 nvč. v markah dopolnje se franko.

Zavod za uniformiranje in civilna krojačnica

Fraňa Jiras

ulica Caserma 9 — v Trstu — ulica Caserma 9

Priporoča se

za **napravo uniform in civilnih oblek.**

Postrežba poštena.

Zaloga vseh vrst za uniforme po tovarniških cenah.

Hotel Volpich

„PRI ČRNEM ORLU“ (AQUILA NERA)

TRST — Via S. Spiridione, Corso, Via S. Nicolò — TRST

Najbolj v središču mesta ter na novo opravljen.

KOPELJI, VOZ K VSEM VLAKOM.

V prtiljeju

„Restavracija Pilsen“ od F. Volpicha.

100 do 300 gld.

zamorejo si pridobiti osebe vsakega stanu v vsakem kraju gotovo in pošteno, brez kapitala in rizika z razpečevanjem zakonito dovoljenih državnih papirjev in srečk. Ponudbe pod naslovom **Ludwig Oesterreicher, v Budimpešti, VIII Deutschegasse 8.**

ZALOGA POHIŠTVA IN OGLEDAL

Rafaela Italia

TRST — Via Malcanton št. 1 — TRST

Zaloga pohištva za jedilnice, spalnice in sprejemnice, žimnic in peresne, ogledal in železnih blaga, po cenah, da se ni bati konkurence.